

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 4 / 2017

Maistuisiko kala, vai haluatko maksaa?	2
Kozlovon kyläkirjasto	2
Manuscripta Castreniana	3
XIV suomalais-ugrilainen kirjallisuuskongressi	4
Viro-juhluvuoden tapahtumia Suomessa	6
Yhteystiedot	8

LEENA LAULAJAINEN IN MEMORIAM

M. A. Castrénin seuran ensimmäinen puheenjohtaja, kirjailija Leena Laulajainen on poissa. Hän menehtyi lyhytaikaiseen, vakavaan sairauteen 15.12.2017 Helsingissä. Leena Laulajainen oli syntynyt 18.9.1939.

Leena Laulajainen osallistui ensimmäiseen, vuonna 1989 Marin tasavallassa Joshkar-Olassa pidettyyn suomalais-ugrilaiseen (uralilaiseen) kirjailijakokoukseen. Suomalaisdelegaation saatua tehtäväkseen järjestää seuraavan kirjallisuuskokouksen se paluumatkalla päätti perustaa seuran, joka sittemmin nimettiin M. A. Castrénin seuraksi ja puheenjohtajaksi valittiin itseoikeutetusti Leena Laulajainen.

Opetushallinnon ja äidinkielen ammattilainen vakiinnutti nopeasti puheenjohtajakaudellaan 1990–1993 seuran aseman johtavana suomalais-ugrilaisuuden asiantuntijana ja valtakunnallisena toimijana.

Leena Laulajainen tunnetaan erityisesti lasten- ja nuortenkirjailijana. Hän sai useita kirjallisuuspalkintoja, mm. vuonna 1998 *Finlandia Junior* -palkinnon kirjastaan *Kultamarja ja metsän salaisuudet*. Hänet palkittiin saavutuksistaan *Pro Finlandia* -mitalilla vuonna 2001. Hänen satujaan ja runojaan on käännetty useille kielille, suomalais-ugrilaisista kielistä mariksi ja viroksi. Leena Laulajainen itse käänsi mm. marilaista lyriikkaa yhdessä marilaisten kollegoiden kanssa. Marin tasavallan kulttuuriministeriö myönsikin vuonna 2010 hänelle kunniakirjan ansioista marilaisen kirjallisuuden kääntäjänä.

Leena Laulajainen kantoi huolta pienten kielten sekä kansojen ja niiden kirjallisuuksien tulevaisuudesta ja oli voimallisesti mukana M. A. Castrénin seuran toiminnassa viimeiseen saakka. Seuran keväisessä vuosikokouksessa ideoimme vielä kääntäjäpalkinnon perustamista.

Leena Laulajaista jää kanssamme kaipaamaan suuri joukko suomalais-ugrilaisia ystäviä.

Olkoon maa sinulle untuvan pehmeä.

Marja Lappalainen
toiminnanjohtaja

MAISTUISIKO KALA, VAI HALUATKO MAKSAA?

M. A. Castrénin seuran hallituksen kokouksessa keskusteltiin joskus ohimennen siitä, onko uralilaisille kansoille tyypillisistä ruoista joskus koottu reseptikirjoja. Ilmeisesti mitään uralilaista keittokirjaa ei koskaan ole tehty, vaikka yksittäisiä reseptejä eri kansojen (perinne)ruoista onkin julkaistu monessakin paikassa. Ruokakeskustelun innoittamana ryhdyin pohtimaan, mitä uralilaisen kantakielen puhujat olisivat voineet syödä. Apuun otin uralilaiseen kantakieleen palautuvat ruokaan liittyvät sanat.

Heti kättelyssä on todettava, ettei metodi ole missään määrin tieteellinen tai kattava, mutta näin se toimi: Kävin läpi **Kaisa Häkkisen** Nykysuomen etymologisen sanakirjan (WSOY 2004), josta etsin kaikki sellaiset uralilaiseen kantakieleen palautettavat sanat, jotka jollakin tavalla liittyvät ruokaan ja ruoanlaittoon. Vaikka apunani oli myös pari muuta lähdeteosta, tämä metodi jättää auttamatta ulos lähes kaikki sellaiset kantaauralin sanat, jotka ovat nykysuomesta kokonaan hävinneet. Mutta koska kyse on puhtaasta ajatusleikistä, ei ole tarpeen puuttua tällaisiin pikku yksityiskohtiin.

Jälkiruokaehdotuksen voin tarjota teille aivan suoraan. Laita kulhoon lakkoja (*muurain*) ja tuomen marjoja. Mausta hunajalla (*mesi*) ja ripottele päälle *huhmarella* murskattuja *pähkinöitä*.

Pääruoka valmistetaan *padassa* (lienee kantaauralissa laina tai jonkinlainen kiertosana) *tulella*. Pataan voi laittaa esimerkiksi *kalaa*, *porsasta* tai *maksaa* sekä *munia* ja *juviä*. Kokeilunhaluisemmat voivat maistaa myös *kyytä* tai *kamaraa*, joka tosin kantaauralissa on ilmeisesti tarkoittanut enemmänkin kuorta kuin sian nahkaa. Jälkiruoan kohdalla mainitut aineet ovat toki sallittuja myös pääruoan seassa. Sekä ruoanlaiton apuna että ruokajuomana on tietenkin *vesi*.

Kuten todettua, laajemmalla sanastontutkimuksella ruokasanoja olisi varmasti löytynyt lisää. Samoin jos alkukodin tarkka sijainti olisi tiedossa, voisi mukaan laskea alueelle tyypilliset syötävät luonnonkasvit. Mutta kyllä innokas kotikokki pääsee alkuun jo noilla edellä mainituillakin aineksilla.

Maukkaita ruokahetkiä vuoteen 2018!

ELINA AHOLA
varapuheenjohtaja

KOZLOVON KYLÄKIRJASTO

Tässä matalassa sinisessä rakennuksessa Tverin Karjalassa on Kozlovon kylän kirjasto. Kirjaston johtaja **Alevtina Fedotova** on 40 vuoden aikana koonnut ja tallettanut kaiken tverinkarjalan murteella julkaistun kirjallisuuden. Kirjastossa säilytetään myös tverinkarjalaista julkaisematonta kirjallisuutta.

Kirjaston käyttäjät ovat enimmäkseen Tverin ja Petroskoin yliopiston tutkijoita ja opiskelijoita, jotka keräävät materiaalia tutkimuksiinsa ja lopputöihinsä.

Kirjaston yhdessä nurkassa on pieni kotimuseo, johon Alevtina on kerännyt vanhoja tverinkarjalaisia työkaluja, käsitöitä ja astioita. Alevtina jäi eläkkeelle lokakuussa 2017.

Kozlovon ja Zelezinin karjalaiskyliin pääsivät tutustumaan Ilomantsin karjalaiset naiset syyskuussa 2017.

KIRSTI PAUKKUNEN-JÄMSÉN
FM

UUSI TEOS M. A. CASTRÉNIN ARKEOLOGIS-HISTORIALLISTA TEKSTEISTÄ

FT **Timo Salminen** on toimittanut **M. A. Castrénin** arkeologiaan ja historiaan sekä yliopistolliseen toimintaan liittyvistä teksteistä uuden teoksen *Archaeologica et historica, Universitaria*. Tämä teos sisältää viisi Castrénin arkeologis-historiallista kirjoitusta, jotka perustuvat hänen pohjoisella Venäjällä ja Siperiassa vuosina 1841–1849 keräämäänsä aineistoon. Castrén määrittelee teksteissä suomalaisuutta etsien suomensukuisten heimojen oletettuja asuinalueita ja suhteita naapureihin. Kirjassa on myös kolme Castrénin yliopistossa pitämää yksittäistä luentoa sekä hänen yliopiston hallintoelimesä konsistorissa käyttämänsä puheenvuorot. Luennot ovat ennen kaikkea ideologisia julistuksia ylioppilasnuorison velvollisuuksista aikansa yhteiskunnassa. Castrén korostaa suomalaisen nationalismin uskollisuutta hallitsijalle. Konsistorissa hän ottaa kantaa ajankohtaisiin asiakysymyksiin painottaen samalla, että yliopistolla on laaja sivistystehtävä yhteiskunnassa. Tekstejä kommentoivat toimittajan lisäksi eri alojen asiantuntijat **Juha Janhunen**, **Paula Kokkonen**, **Karina Lukin** ja **Janne Saarikivi**.

Archaeologica et historica, Universitaria on ensimmäinen ilmestynyt osa Suomalais-Ugrilaisen Seuran uutta Manuscripta Castreniana -sarjaa. Matthias Alexander Castrén (1813–1852) keräsi tutkimusmatkoillaan 1838–1849 valtavan aineiston Karjalasta, Lapista, Venäjältä ja Siperiasta, ja hänen varhaisen menehtymisensä vuoksi iso osa siitä jäi julkaisematta. Manuscripta Castreniana kattaa paitsi aiemmin julkaisemattoman materiaalin myös Castrénin aiemmin ilmestyneet työt uudelleentoimitettuina kriittisinä editioina.

Manuscripta Castreniana -sarjan ja sen kahden ensimmäisen ilmestyneen teoksen julkistamistilaisuus pidetään helmikuussa 2018, mistä tiedotetaan lisää myöhemmin.

M.A. Castrén: *Archaeologica et historica, Universitaria*.

Ed. by Timo Salminen.

Manuscripta Castreniana, Realia I.

Helsinki: Finno-Ugrian Society 2017.

Sid. 187 s. 50 €.

Teosta myy kirjakauppa Tiedekirja (<https://www.tiedekirja.fi/>). Suomalais-Ugrilaisen Seuran jäsenet saavat Tiedekirjassa (osoitteessa Snellmaninkatu 13, Helsinki) käymällä tai sähköpostilla (tiedekirja[a]tstv.fi) tilaamalla Suomalais-Ugrilaisen Seuran kirjoista 50 % alennusta. (Alennus ei valitettavasti toimi suoraan verkkokaupassa.)

Jäseneksi voi liittyä ottamalla yhteyttä Suomalais-Ugrilaisen Seuran yliasiamieheen **Merja Saloon** (merja.salo[a]helsinki.fi); ainoastaan kerran (ei vuosittain) maksettavan jäsenmaksun suuruus on tavallisesti 40 euroa, mutta opiskelijoille 20 euroa.

XIV SUOMALAIS-UGRILAINEN KIRJALLISUUSKONGRESSI

23.–26.8.2017

Oli kiinnostavaa seurata Venäjän kansallisuuspolitiikan tuloksia suomalais-ugrialaisten kirjallisuuksien liiton AFUL:in järjestämässä kongressissa elokuun lopulla Tartossa Virossa.

Udmurtian valtionyliopistossa suomen kielen lehtorina toimiva **Esa-Jussi Salminen** kertoi suomalaisen kirjallisuuden käännöksistä udmurtiksi. Jo 1924 udmurttikirjallisuuden perustanlaskija **Kuzebai Gerd** käänsi **J. L. Runebergia**. Mutta neuvostoaikaisilla käännöksillä suomesta oli vain propaganda-arvoa. Vasta perestroikasta lähtien suomesta on käännetty laatukirjallisuutta.

Salminen muistutti myös, että omakielisiä kouluja muutetaan venäjänkielisiksi. Seurauksena on 640 000 asukkaan udmurttiväestön äidinkielen käytön ja kirjallisuuden rapistuminen. Salminen kysyy, miksei äidinkielistä koulutusta ja kielenkäyttöä tueta silloin, kun kieli vielä on voimissaan ja pelastettavissa. Nyt odotetaan, että kielen julkinen käyttö on romahtanut, sitten lapioidaan suuria summia kielipesiin ja epätoivoiseen revitalisaatioon.

Siperiasta Jäämeren rannalta Taimyrin niemimaalta olivat kongressiin saapuneet nganasani-samojedit, nuori **Valerija Savrian** ja vanha menninkäis-emäntä **Nina Tshuntshunar**. He kertoivat, että heidän kylissään työttömyysprosentti on 90. Nganasaneja on 747 puhujaa, jotka sinnittelevät poronhoidon, kalastuksen ja perinteisten käsitöiden varassa. Valerija: ”*Olemme väsyneet, toivomme apua veljeskansoilta.*” Hän purskahti tunteiden täyteydestä itkuun puhuessaan myötätuntoisille veljeskansoille Euroopassa: ”*Anteeksi, tämä ympäristö, upea Viron kansan museo, liikuttaa niin vahvasti*”.

Kongressissa vallitsi konsensus, poliittinen korrektius: Venäjää ja sen kansallisuuspolitiikkaa ei arvosteltu. Vastaavasti ei kuultu aggressiivisia Venäjän ulkopolitiikkaa tukevia lausuntoja. Sen sijaan kuultiin tietysti monta sisällyksetöntä, byrokraattista esitystä. Virolainen **Jaak Prozes** kertoo kirjassaan *Onko Putin vepsäläinen?* (suom. **Hannu Oittinen**, Tallinna-kustannus 2016), että Venäjän sukukansoille Viro on läheinen kumppani ja esikuva. Tälle sympatialle ei voi mitään edes Venäjän valtiontelevisiion jatkuva Viron vastainen propaganda kauhukuvineen: ”*Valtaosa kansojen edustajista tietää, että todellisuus on toisenlainen. Sitä he eivät tietenkään osoita, sillä (Venäjän) suomalais-ugrilainen on tottunut kätkemään ajatuksensa ja tunteensa*”.

Kongressin teemana oli muisti ja historiallinen kirjallisuus. Venäjän suomalais-ugrialaisten historiallinen tajunta on jyrkässä ristiriidassa Putinin historiaprojektin kanssa. Vaikka Kreml viettää suureellisesti kansojen ”rauhanomaisen Venäjään liittymisen” vuosipäiviä, niin Venäjän tuoman rauhan ja valistuksen narratiivi huojahtelee pahasti.

Aija Sakovan esityksessä *Tuskan muisti ja muistin tuska: suomalais-ugrialaisten kansojen historialliset ja henkilökohtaiset traumat* analysoitiin traumaattisen menneisyyden käsittelyä muun muassa **Ene Mihkelsonin**, **Crista Wolfin** ja **Ingeborg Bachmannin** teoksissa. **Käbi Laretein** muistelmat emigraatiosta Ruotsissa menevät syvälle maanpakolaisen kohtaloon. Ja **Georgi Gospodinov** on esseissään edennyt syvälle postsoviet-ihmisen psyykeen. Sakova mainitsi myös virolaisten trauman toisen maailmansodan takia.

Historian ymmärtämistä leimaa kaikkiaan subjektiivisuuden, vision ja faktan monimutkainen suhde. Historioitsija työskentelee kuten kirjailijakin narratiivin kanssa. Ihminen tarvitsee historiaa ymmärtääkseen itsensä: mentaliteettinsa, kansansa, yleisinhimillisensä. Voidaan puhua kirjallisuuden ja historian yhteensulautumisesta – keitä olemme? Mistä tulemme?

Venäjän ja Neuvostoliiton kolonialistinen politiikka on saanut valaisua mm. **Jeremei Aipinin** Kazymin kapinasta 1933 kertovassa romaanissa *Siperian veriset lumet*. Samoin saatiin viroksi udmurttilainen romaani *Saryj Multan*, joka kertoo venäläisten viranomaisten 1800-luvun lopulla tehtailemasta oikeusjutusta, jossa udmurtteja syytettiin valheellisesti pakanallisesta rituaalimurhasta.

Historian uudelleenarviointi Venäjällä kohdistuu myös kuuluisiin **Stenka Razinin** ja **Jemeljan Pugatshovin** kapinoihin. Virallisesti ne on nähty sosiaalisessa aspektissa ja kansallinen pyyhitty yli, vaikka tosiasiansa ne olivat paljolti Volgan suomalais-ugrilaiden ja turkkilaisten kansojen valtavia kansannousuja venäläisvaltaa vastaan.

Niinpä sukukansat tarvitsevat omia Tunteittomia sotilaitaan, Vänrikki Ståhlin tarinoitaan ja Puhdistuksiaan. **Kuzma Abramovin** romaani *Purgas* kertoo ersäläisestä mordvalaisruhtinaasta, joka liitossa Volgan bolgaarien kanssa taisteli Vladimirin ruhtinaskuntaa vastaan Volgan ja Okan hallinnasta. Purgasin joukkoihin liittyi myös veroja paenneita naapurikansojen talonpoikia. Kirja nostaa kansallisen yhtenäisyyden ja valtiollisuuden kysymykset esiin 1200-luvun materiaalissa. Se on käännetty viroksi ja unkariksi suoraan mordvasta.

Muinaisia sotia siis muistellaan. Mutta sukukansoilla ei vielä tapaa **Jaan Krossia**. Varhaisissa teoksissaan hän kuvasi monasti hetkeä, jolloin saksalaisessa kulttuuriyhteisössä koulutettu virolainen kulttuurihenkilö havahtuu omaan virolaisuuteensa.

Kongressissa vilahteli myös Kremlin kansallisuuspolitiikan ydintermi ”etnokulttuurinen perintö”. Tässä ”etnisuus” redusoi pois täysipainoisen kansallisuuden. Se alentaa vaikkapa mordvalaisuuden reservaatit turistishowksi. Ihminen on mordvalainen kylässä kansanlaulua laulaessaan tai keittiössä pontikkaa siemaillessaan, mutta nykyaikaisena kansalaisena ja nykykulttuurin osanottajana kutakuinkin venäläinen – venäjäksi.

Venäläisen maailman käsite on tunnetusti Kremlin väline hybridivaikuttamiseen naapureita vastaan. Kongressissa taas puhuttiin suomalais-ugrilaisesta maailmasta – kulttuuriyhteydestä Siperian tundralta Itämerelle ja Unkarin pustalle. Se on emansipatorinen kansallisen ja kulttuurisen monimuotoisuuden maailma vastakohtana imperiumille.

Michal Kovář toi esiin käsitteen ”Kalevala-tyyppinen kulttuuri”. Eepoksen – aidon tai seipitetyn – ympärille syntyy kulttuuri, identiteetti ja kansakunta. Kuten Kalevalan käsittelystä näkyy, eepos tarjoaa tulkintamahdollisuuksia loputtomasti, kunkin aatemaailman, aikakauden ja estetiikan mukaan. Tarjolla on jopa jopa dekonstruktio: jos Suomen kansakuntaa ei olisi, **Matti Klinge** ei voisi piikitellä ja ignoroida sitä. Tällainen dekonstruktio nakertaa kansallisvaltiota ja tukee siten ylikansallisia metropoleja.

Michal Kovářin mukaan Kalevala-tyyppinen kulttuuri on levinnyt kaikkialle suomalais-ugrilaiseen maailmaan ja Kalevalasta onkin tullut suomalais-ugrilaisuuden tehokas trade mark.

Esityksineen kongressissa näkyivät lähinnä tutkijat. Monet tunnetut nimet puuttuivat, samoin pohjoiset pienet kansat. Nuorta polvea näihin suomalais-ugrilaisiin tapaamisiin tarvitaan enemmän. Suomelle tuli piikikäs kommentti Ranskasta: **Sébastien Cagnoli**, joka on ranskantanut komilaista ja suomalaista proosaa ja kääntänyt **Sofi Oksasen** *Puhdistuksen* paitsi ranskaksi myös provencaleksi esitelmöi otsikolla *Häpeävätkö suomalaiset itsenäisyyttään? Uno Kailaan isänmaallinen runous*. Toimittaessaan esipuhetta Kailaan runovalikoimaan hän oli hämmästykseseen törmännyt suomalaisten paniikkiin Kailaan isänmaallisen runouden takia – *Raja railona aukeaa, Thermopylain laulu*. Hän mainitsi myös ”kontroversiaalinen Karjalan kysymyksen”. Kailas on hänen mielestään aivan ymmärrettävä osana transitioprosessia Venäjän imperiumista itsenäiseen Suomeen. Paniikkireaktiot kertovat siitä, että suomalaiset eivät ole kokonaan selvinneet suomettuneisuudesta.

Kaasua painoivat myös unkarilaiset: heidän esityksestään AFUL:in seuraavan kokouksen aiheena ovat ”diasporat”. Varmemmaksi vakuudeksi kokous pidetään kahden vuoden päästä Kolozsvárisissa Transilvaniassa. Täällä aikoinaan kukoistaneessa ”unkarilaisten Viipurissa” riutuu nykyään 20 prosentin unkarilaisvähemmistö romanialaisessa Cluj-Napocassa. Venäjän lisäksi myös Romania, Slovakia ja Serbia soittavat jo hälytyskelloja?

JUKKA MALLINEN
kääntäjä

VIRO-JUHLAVUODEN TAPAHTUMIA SUOMESSA

Jaanus Samma: Viestejä – Sõnumid

11.1.–15.4.2018

Aineen taidemuseo, Torikatu 2, Tornio

Jaanus Samma (s. 1982) on tallinnalais-syntyinen taiteilija, joka edusti Viroa Venetsian biennaalissa vuonna 2015.

Järjestäjät: Aineen taidemuseo, Pohjoismaiden ministerineuvosto

Lisätietoja: <https://www.tornio.fi/aine>

Suomi ja Viro 200, yhteinen tulevaisuus

27.1.2018 klo 12.00-16.00

Helsingin kaupungintalon juhlasali, Pohjois-esplanadi 11-13

Suomen ja Viron satavuotisjuhlien huumassa on tärkeää katsoa myös eteenpäin. Maidemme monipuolinen yhteistyö jatkuu juhlavuosien jälkeen, mutta millaisena? Asiantuntijapuheenvuoroja esittävät **Johanna Leinonen, Kai Myrberg, Jaan Praks, Janne Saarikivi, Toomas Tärk ja Peter Vesterbacka.**

Seminaari on osa Silta-näyttelyn ohjelmaa. Seminaariin on vapaa pääsy.

Järjestäjät: Tuglas-seura yhteistyössä Virka-gallerian kanssa.

Lisätietoja: <https://www.tuglas.fi/suomi-ja-viro-200>

Eesti pidu – Viro juhlii helmikuussa 2018

Viron kanssa ja Viroa voi juhliä kuka tahansa järjestämällä kekkerit kotona, töissä tai ihan missä tahansa! Pidä juhlat, joissa Viro näkyy ja jaa kuvia Facebookiin, Instagramiin sekä muualle sosiaaliseen mediaan aihetunnisteilla #virojuhlit ja #eestipidu. Järjestäjät: Suomen Viro-yhdistysten liitto, Tuglas-seura, Viro-instituutti

Lisätietoja: <https://www.facebook.com/events/329073770906893/>

Meno-paluu – nykytaidetta Itämeren alueelta

9.2.–24.3.2018

Kiasma, Mannerheimintie 2, Helsinki

Kiasman kolmanteen kerrokseen tuleva kokoelmanäyttely päivittää käsitystämme Itämeren alueen nykytaiteesta. Virolaisten, latvialaisten ja liettualaisten nykytaiteilijoiden teokset nähdään vuorovaikutuksessa suomalaisen ja muun Itämeren alueen taiteen kanssa. Mukana näyttelyssä ovat muun muassa: **Roma Auskalnyte** (Liettua), **Daria Melnikova** (Latvia), **Jaanus Samma** (Viro) ja **Maria Tobola** (Puola).

Lisätietoja: <http://kiasma.fi/nayttelyt-ja-ohjelmisto/meno-paluu/>

Virolaisen kirjallisuuden viikko 12.–16.2.2018

Virolaisen kirjallisuuden viikolla laajennetaan näkökulmia runouden avulla, jännitetään lastenkirjallisuuden parissa, pohditaan kirjallisuutta ja kustantamista yleisellä tasolla sekä keskustellaan tietenkin virolaisen kirjallisuuden suomentamisesta, sen lukemattomista iloista ja haasteista. Kirjallisuusihtaan voi tulla tapaamaan lempikirjailijaansa tai haastelemaan uusia tuulia ja poistua kirjastosta suomennos kainalossa. Mukana tapahtumassa on viime vuosien toivotuimpia kirjailijoita, niin proosakirjallisuutta, runoutta kuin lastenkirjallisuutta. Tärkeä rooli on myös suomentajalla, sillä hänen näppäimistönsä kautta saamme nauttia virolaisesta kirjallisuudesta omalla äidinkielellämme. Kiinnostavia kirjailijahaastatteluja voi myös katsoa kotona Tuglas-seuran suoratoistolähetysten kautta.

Järjestäjä: Tuglas-seura

Lisätietoja: <https://www.tuglas.fi/virolaisen-kirjallisuuden-viikko>

Suomalais-virolainen kirjallisuusilta – vieraina kirjailijat Sofi Oksanen ja Ilmar Taska

20.2.2018 klo 17.00–19.00
Helsingin kaupungintalon juhlasali,
Pohjoisesplanadi 11-13

Keskustelu käydään englanniksi, Seminaari on osa Silta-näyttelyn ohjelmaa. Juhlasaliin mahtuu ensimmäiset 300 vierasta.

Lisätietoja: <https://www.hel.fi/kanslia/virka-fi/tapahtumat/>

Viron itsenäisyyspäivän juhlakonsertti – suomenvirolaisten tarina

22.2.2018 klo 19.00
Aleksanterin teatteri, Albertinkatu 32, Helsinki

Esiintyjät: Helsingin virolaisen musiikkistudion lapsikuorot, Helsingin virolainen naiskuoro, Sekakuoro Siller, Tampereen virolainen sekakuoro, EBS-kamarikuoro, Nuortenorkesteri Reaalmažoor

Kapellimestari ja sovitukset: **Rasmus Puur**
Taiteelliset johtajat: **Annika ja Silver Lumi**

Liput 15/10, www.ticketmaster.fi

Esitys on vironkielinen. Konsertin kesto n. 1 h 30 min, ei väliaikaa. Suosituskäraja 6+.

Järjestäjät: Yhteistyössä Helsingin virolainen musiikkistudio, Enterprise Estonia, Finest FM, Suomen Viro-yhdistysten liitto, Tuglas-seura, Viro-instituutti ja Viron suurlähetystö

Espoon kaupunginteatterin Viro-viikot

27.2.–10.3.2018
Espoon kaupunginteatteri, Revontulentie 8, Tapiola
Satavuotiaan Viron kunniaksi ohjelmassa on kolme näytelmää. Näytelmissä on suomenkielinen tekstitys.

Eesti Draamateater: Saraband: ti 27.2. ja ke 28.2. klo 19

Von Krahli Teater: Vaimukuskuss: la 3.3. klo 19, su 4.3. klo 15

Ugala Teater: Emadepäev (Äitienpäivä): to 8.3. ja pe 9.3. klo 19, la 10.3. klo 14

Liput kaikkiin esityksiin Espoon kaupunginteatterin lipputoimistosta tai www.lippu.fi.

Järjestäjät: Espoon kaupunginteatteri yhteistyössä Viro-instituutin ja Viron suurlähetystön kanssa
Lisätietoja: <https://espoonteatteri.fi>, info@viro-instituutti.fi

Viro100: Naised Köögis

16.3.2018 klo 19.00
Malmitalo, Malmisali, Ala-Malmin tori 1, Helsinki
liput 16.50/13.50

Naised Köögis -yhtyeelle on ominaista mukaansa tempaava esiintyminen, lyyrisyyden, huumorin, rempseyden, naisnäkökulman ja hienon, mutta aidosti kansanmusiikinomaisen soitto- ja laulutaidon yhdistäminen. Yhtyeen tavaramerkkiä ovat myös hienot ja älykkäät tekstit.

Kristiina Ehin – laulu, haitari

Katrin Laidre – laulu, haitari, kontravann, kitara, kannel

Sofia Joons – laulu, viulu, kitara, rummut

Kairi Leivo – laulu, munniharppu

Lisätietoja: www.malmitalo.fi/fi/tapahtumat/

Lisätietoja näistä ja muista tapahtumista: www.virosuomessa.fi

Seuran sähköisiltä tiedotuskanavilta saat tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja uutisista suomalais-ugrilaisessa maailmassa:

- * **Klikkaa itsesi sivuille, tykkää ja tule ystäväksemme:**
Facebook: M. A. Castrénin seura MAC
- * **Liity seuran sähköpostitiedotuslistalle** – lähetä sähköpostiosoitteesi osoitteeseen marja.lappalainen[a]castren.inet.fi.

Voit halutessasi saada jäsentiedotteesi sähköisesti lähettämällä viestin osoitteeseen marja.lappalainen[a]castren.inet.fi.

M. A. Castrénin seura

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen
puh. +358 (0)9 135 7820
marja.lappalainen[a]castren.inet.fi

Postiosoite: PL 242, 00171 Helsinki
Käyntiosoite: Mariankatu 7 A, 5. krs,
00170 Helsinki

Päivystys keskiviikkoisin klo 9.00–13.00

<http://www.macastren.fi>
FB: M. A. Castrénin seura MAC

<http://www.ugri.net>

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä Venäjällä asuviin uralilaisia kieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse. Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainais- ja yhteisöjäseniltä 200 € ja ainaisyhteisöjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat toiminnanjohtaja Anne Helttunen (pj., Äidinkielen opettajain liitto), kääntäjäkoordinaattori Merja Aho (Kirjallisuuden vientikeskus FILI), tohtorikoulutettava Elina Ahola (vpj., Turun yliopisto), amanuenssi Anna-Mari Immonen (Museovirasto), MuT Maari Kallberg, kirjailija Riina Katajavuori, arkeologi Mika Lavento (Helsingin yliopisto), toimittaja Kirsikka Moring ja FT Merja Salo (Helsingin yliopisto).